

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. K.**, zast. advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou, se sídlem AK Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, č.j. MSMT-31371/2012-30-300

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze včas společnou žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a dále proti rozhodnutí žalovaného č.j. ze dne 25. 7. 2012, č.j. MSMT-31538/2012-30-300. Žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí byla usnesením

Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013 č.j. 5A 3/2013-31 postoupena z důvodu místní příslušnosti zdejšímu soudu.

[2] Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutí Masarykovy univerzity v Brně ze dne 1. 6. 2011, č.j. MU/34925/2011/RMU, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost ze dne 4. 3. 2011 o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného ve studijním oboru „Právo“, specializace „Právo a právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě (Закарпатський Державний Університет) v Užhorodě, resp. jeho organizační složky Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. Řízení bylo žalovaným zastaveno pro překážku věci zahájené.

[3] Důvodem bylo zjištění žalovaného, že žalobce žádost ve věci doručil Masarykově univerzitě dne 5. 3. 2011, předtím však již dne 30. 11. 2010 podal obdobnou žádost u Západočeské univerzity v Plzni. Zde byla žádost zamítnuta rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011 č.j. PR-P 738/10. O včas podaném odvolání žalovaný rozhodl dne 7. 12. 2011 rozhodnutím č.j. 22 159/2011-30, rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni zrušil a věc vrátil k novému projednání. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí toto řízení nebylo pravomocně ukončeno. Existence zahájeného a probíhajícího řízení v téže věci je překážkou ve smyslu §48 odst. 1 správního řádu ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“) která brání zahájení řízení u jiného správního orgánu. Nelze zahájit a vést řízení v době, kdy předchozí řízení není ještě pravomocně ukončeno.

[4] Vzhledem k tomu, že řízení mělo být zastaveno, se žalovaný nevyjadřoval k vadám rozhodnutí a nezabýval se ani odvolacími námitkami. S ohledem na překážku litispendence řízení podle §66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), řízení zastavil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce především namítl, že napadené rozhodnutí je překvapivé. Masarykova univerzita žádost zamítla z jiných důvodů, než ostatní vysoké školy, které po porovnání zahraničního a vlastního studijního programu dospěly k závěru, že mezi těmito studijními programy jsou podstatné rozdíly. Ve správním řízení však nikdo netvrdil překážku zahájeného řízení ve věci. Žalobce se o této skutečnosti v řízení nedozvěděl, nemohl se k této skutečnosti vyjádřit a byla mu tak odňata možnost jakékoli obrany. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 59/2005 a 4 As 20/2007 a na nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 654/03, II. ÚS 523/02 a I. ÚS 220/04. Došlo tedy k porušení práva na spravedlivý proces, zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zákaz překvapivých rozhodnutí lze dovodit i z § 4 odst. 4 správního řádu, přičemž žalovaný nedal žalobci ani možnost vyjádřit se před svým rozhodnutím k jeho podkladům, čímž porušilo § 36 odst. 3 správního řádu.

[6] V posuzované věci nemůže jít o překážku zahájené věci ve smyslu § 48 odst. 1 spr. ř., Muselo by se totiž jednat o stejné věci se stejným skutkovým základem. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 Cdo 328/2009. Ve věcech žádosti o uznání zahraničního vzdělání se podle § 89 odst. 1 písm. b) a § 90 odst. 5 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), porovnávají vždy dva

konkrétní programy vysokých škol, tedy zahraniční a té, na které se podává žádost. Předmětem žádosti je uznání zahraničního vzdělání z důvodu podobnosti dvou studijních programů. Studijní programy jsou jedinečné na každé vysoké škole, proto musí být vždy zahraniční studium srovnáno s konkrétním tuzemským programem na konkrétní škole. Studijní program absolvovaný žalobcem porovnávaly se svými studijními programy v prvostupňových rozhodnutích Západočeská univerzita i Palackého univerzita. Masarykova univerzita žádost zamítla z jiného důvodu.

[7] Žalobce nevěděl o změně názoru na věc, nemohl tedy vyjádřit svoje stanovisko k otázce, zda se jedná o překážku věci pravomocně zahájené. Žalovaný porušil §36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci v řízení vedeném u žalovaného nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí.

[8] V podání ze dne 21. 9. 2012 žalobce doplnil, že v odvolání namítal nicotnost rozhodnutí Masarykovy univerzity z důvodu vnitřní rozpornosti. V takovém případě by právně neexistovalo a odvolací orgán by neměl o čem rozhodovat. Žalovaný se však touto námitkou vůbec nezabýval. I při tvrzené překážce věci zahájené musí správní orgán zkoumat nicotnost napadeného rozhodnutí (žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 78/2006-74 ze dne 13. 5. 2008). V případě nicotnosti by totiž nemohl vydat rozhodnutí o odvolání, pokud by tak učinil, bylo by i jeho rozhodnutí nicotné. Pokud byl toho názoru, že předchozí rozhodnutí nicotné není, měl uvést, z jakého důvodu je odvolací námitka nedůvodná. Pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce tedy navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost z důvodu neexistence překážky věci zahájené a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný se v písemném vyjádření ze dne 13. 11. 2012 vyjadřoval společně k oběma rozhodnutím, napadeným společnou žalobou. (k tomu odst. [1] odůvodnění). Navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že podle § 36 odst. 3 správního řádu se postupuje jen, jde-li o podklady rozhodnutí pořízené nově odvolacím správním orgánem. Žalovaný však nové podklady nepořizoval – vycházel jen z prvostupňového rozhodnutí Masarykovy univerzity. Dále vycházel ze skutečností známých z úřední činnosti, tedy že žalobce požádal o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace Západočeskou univerzitu v Plzni, a to 30. 11. 2010. To muselo být známo i žalobci, neboť uvedenou žádost sám podal. Tato žádost zakládá pro všechny ostatní žádosti žalobcem podané překážku litispendence. Žalobce prokazatelně následně podal další tři žádosti, které byly vysokým školám doručeny ve stejný den. Sám žalobce přitom porušil § 8 odst. 1 správního řádu, pokud při podání následujících žádostí vysoké školy neinformoval o již probíhajících řízeních.

[10] Jednotlivé školy neměly prostředky, jak se dozvědět o ostatních žádostech. Skutečnost, že žalobce podal celkem čtyři žádosti, zjistil až žalovaný, když se u něj setkaly s žalobcovými odvoláními spisy všech dotčených vysokých škol. Z důvodu překážky zahájené věci nebylo možno odvolací řízení ukončit vydáním meritorního rozhodnutí. Ve všech řízeních je totiž dán stejný předmět řízení, stejný důvod a stejný žadatel. Ze srovnávání studijních programů (§ 90 odst. 5 ZVŠ) nelze dovozovat rozdílnost předmětu řízení o žádostech téhož žadatele o uznání téhož vzdělání (kvalifikace), byť podaných u různých

vysokých škol. Konkrétní zahraniční vzdělání (kvalifikace) je podle výsledku řízení v České republice buď uznáno, nebo nikoli. Je vyloučeno, aby bylo současně uznáno vícekrát.

[11] Existence překážky litispendence byla jednoznačně prokázána a námitka žalobce, že se jedná o překvapivé rozhodnutí, je nedůvodná. Žalobce si musel být vědom, že podává více žádostí. Podání jedné žádosti až do pravomocného ukončení o této žádosti zakládá překážku litispendence.

[12] Pokud se jedná o žalobní námitku nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce v odvolání namítal, že jelikož je rozhodnutí vnitřně rozporné, je nicotné. Toto dovozoval z toho, že v rozhodnutí bylo uvedeno, že podle §89 a §90 zákona o vysokých školách se nemůže postupovat, jelikož se nejedná o zahraniční studijní plán, a na druhou stranu byla žádost zamítnuta podle §89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Pokud by rozhodnutí Masarykovy univerzity bylo nicotné, bylo by nicotné i jeho rozhodnutí o odvolání a žalobce se tedy měl žalobou domáhat vyslovení nicotnosti, nikoliv zrušení rozhodnutí. Navíc pokud by nicotnost byla namítána nikoliv z důvodu absolutní absence věcné příslušnosti Masarykovy univerzity, mohl by nicotnost vyslovit pouze soud, nikoliv žalovaný, který by byl věcně nepřislusný podle §77 správního řádu.

[13] Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí nicotným neshledal. Z důvodu procesní ekonomie ve smyslu §6 odst. 2 správního řádu s přihlédnutím k §3 správního řádu nebylo třeba se vyjadřovat k jednotlivým odvolacím námitkám.

IV. Replika žalobce a další doplnění argumentace

[14] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce podáním ze dne 27. 11. 2012. Uvedl, že žalovaný směřuje otázku překvapivosti rozhodnutí a existence překážky litispendence. Vytkl žalobci, že porušil ustanovení §8 odst. 1 věta druhá správního řádu, pokud správní orgány neupozornil, že u různých správních orgánů probíhá více řízení. Žalobce se však nedomníval, že řízení zahájené u Západočeské univerzity zakládá překážku litispendence vůči dalším. I pokud by tuto povinnost nesplnil, neznamená to, že by žalovaný mohl porušit právo na spravedlivý proces a ve správním řízení vydat překvapivé rozhodnutí.

[15] Žalovaný se vůbec nevyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soustředil se pouze na rozbor namítané nicotnosti. Žalobce se však v doplnění žaloby nezabýval otázkou samotné nicotnosti, ale tím, že se žalovaný odvolací námitkou ohledně nicotnosti nezabýval a z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Je pravdou, že nicotnost rozhodnutí z důvodu uvedeného v §77 odst. 2 správního řádu může vyslovit pouze soud, správní orgán však tuto otázku posuzuje jako předběžnou.(viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č.j. 7 As 47/2012-40).

[16] Podle §68 odst. 3 správního řádu je povinností uvést v odůvodnění rozhodnutí, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle žalobce je přípustné, aby se z důvodu procesní ekonomie správní orgán nevypořádal s námitkami, které nemohou mít na rozhodnutí vliv, neboť by to bylo nadbytečné. Posouzení nicotnosti ale předchází posouzení překážky věci zahájené, neboť není

ve vztahu k zastavení řízení bez významu. Pokud by bylo rozhodnutí nicotné, nebylo by možno vydat rozhodnutí o zastavení řízení.

[17] Žalobce dále zdůraznil, že v předmětné věci nemohlo jít o překážku litispendence. Z důvodu porovnání vždy dvou odlišných studijních programů se jedná vždy o odlišný skutkový stav, tedy o jinou věc. Překážka litispendence by tak byla dána pouze, pokud by došlo k podání žádosti o nostrifikaci na stejné veřejné vysoké škole.

[18] Překvapivost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je takovou vadou, že by rozhodnutí mělo být zrušeno.

[19] Dále žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním ze dne 20. 8. 2013. Uvedl, že dle žalovaného podle § 36 odst. 3 správního řádu je nutno postupovat pouze v případě pořízení nových podkladů, přičemž v předmětné věci nové podklady nepořizoval, vycházel ze skutečností známých z předchozí činnosti. Dle žalobce tímto žalovaný sám sebe usvědčuje z protizákonného postupu. Pokud nepořídil žádné nové podklady, nemohly se stát součástí spisu ani důkazy o existenci řízení, které má zakládat překážku litispendence. Závěry žalovaného však musejí být opřeny o důkazy. Není-li snad ve správním spise listina, která prokazuje existenci řízení u Západočeské univerzity, pak je napadené rozhodnutí v rozporu s obsahem spisu. (Zde žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 17 A 41/2011.) Je-li naopak ve spise taková listina, pak byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Podání žalovaného ze dne 20. 6. 2014

[20] V tomto podání žalovaný sdělil soudu, že Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 5. 2014 č.j. 22A 10/2013-14 rozhodl v obdobné věci stejného žalobce a zaslal soudu opis tohoto rozhodnutí.

VI. Řízení před Krajským soudem v Brně a rozsudek ze dne 29. 7. 2014, č.j. 29A 5/2013-141

[21] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

[22] Uvedl, že o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č.j. MSMT-31538/2012-30-300, která byla podaná společně se žalobou v předmětné věci, rozhodl rozsudkem ze dne 15. května 2014, č.j. 22A 10/2013-114, Krajský soud v Ostravě a žalobu zamítl jako nedůvodnou. Kromě námítky nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s tím související námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí rozhodoval o shodných námitkách. Soud z uvedeného rozsudku citoval, neboť se s jeho závěry plně ztotožnil.

[23] Žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že podání jedné žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice vytváří podle § 48 odst. 1

správního řádu překážku vedení jakéhokoli jiného řízení o uznání téhož vzdělání na území České republiky.

[24] Dále soud posuzoval námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

[25] Žalovaný v předmětné věci zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení podle §66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení zastavil z důvodu překážky řízení podle §48 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno z uvedených důvodů, nezabýval se žalovaný odvolacími námitkami. Nevypořádanou zůstala tedy i námitka nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud vyslovil názor, že tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k důvodu námitky nicotnosti je zřejmé, že námitku by bylo nutno pořadit pod §77 odst. 2 správního řádu, přičemž nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Je pravdou, že odvolací orgán má možnost v takovém případě řešit nicotnost jako předběžnou otázku podle §57 správního řádu, popřípadě zrušit odvoláním napadené rozhodnutí jako nezákonné. Vzhledem k okolnostem případu však žalovaný nepochybil, pokud tak nečinil. Žalovaný napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné z jiných, jednoznačně prokázaných důvodů. Za těchto konkrétních okolností, kdy prakticky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ztratilo význam, by posuzování otázky, zda namítané pochybení způsobuje nicotnost rozhodnutí, bylo nadbytečné.

VII. Vyjádření žalobce ze dne 6. 8. 2014 k rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2014, č.j. 22A 10/2013-114

[26] Po vyhlášení rozsudku Krajským soudem v Brně, před doručením jeho písemného vyhotovení účastníkům, se žalobce obsáhle vyjádřil k výše označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Vyslovil nesouhlas s aplikací judikatury i s argumentací uvedeného soudu prakticky k veškerým právním otázkám, své názory obsáhle odůvodnil s odkazy na judikaturu soudů.

VIII. Kasační stížnost žalobce a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 9As 250/2014-171

[27] Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2014, č.j. 29A 5/2013-141, podal žalobce včas kasační stížnost. Rozhodnutí krajského soudu vytkl, jak řešil námitku porušení §36 odst. 3 správního řádu, námitku litispendence a námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, protože se žalovaný nevypořádal s námitkou nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[28] Dále vytkl krajskému soudu, že mu nepřeposlal vyjádření žalovaného č.j. MSMT-6790/2013-1 ze dne 20. 6. 2014, čímž mu znemožnil na toto podání reagovat. Nemohl se tak vyjádřit k argumentaci uvedené v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, na kterou žalovaný odkazoval. Jednalo se přitom o nejzásadnější vyjádření, na kterém Krajský soud v Brně založil svou argumentaci.

[29] Namítl rovněž překvapivost rozsudku krajského soudu, který založil rozsudek na novém právním názoru týkajícím se překážky věci zahájené, přičemž ve vztahu k žalobci tento právní názor za celé řízení nikdo neuplatnil a žalobce tedy na něho nemohl reagovat.

[30] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 25. 2. 2015, č.j. 9As 250/2014-171 zrušil dle §110 odst. 1, věty první s. ř. s. Důvodnou shledal námitku, že krajský soud nezaslal žalobci sdělení žalovaného, ve kterém žalovaný poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě. Byť byl tento rozsudek žalobci znám, krajský soud byl povinen za situace, kdy rozhodoval ve věci bez jednání, takové sdělení žalovaného přeposlat žalobci. Pokud tak neučinil a neumožnil žalobci s tímto rozsudkem polemizovat, jednalo se o vadu řízení před krajským soudem, pro kterou je nutno jeho rozsudek zrušit.

[31] Vzhledem k této vadě se Nejvyšší správní soud nemůže vyslovit k hodnocení krajského soudu, které se vztahuje k otázkám, jichž se týkalo podání žalobce ze dne 6. 8. 2014, neboť je mu nutno umožnit případ posoudit i s ohledem na toto podání žalobce. Obdobné otázky tvoří předmět řízení, vedeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 As 153/2014, kde je přezkoumáván rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2014, č.j. 22A 10/2013-114.

[32] Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že jedinou další námitkou, kterou se mohl zabývat, je námitka žalobce směřující proti závěrům krajského soudu ohledně nicotnosti správního rozhodnutí, neboť této námitky se podání žalobce ze dne 6. 8. 2014 netýkalo. Krajský soud připustil, že by tuto námitku bylo možno podřadit pod §77 odst. 2 správního řádu, dle jeho názoru však nevypořádání této námitky není důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, pokud žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí zrušil z jiných důvodů. Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud by odvolací námitka poukazovala na vadu, která je svým objektivním charakterem tak závažná, že by ji bylo možno podřadit pod §77 odst. 2 správního řádu, bylo by povinností odvolacího orgánu se s ní vypořádat, a to i za situace, kdy by existovaly jiné důvody, které činí napadené rozhodnutí nezákonným. Důvodem je skutečnost, že způsob, jak má odvolací orgán reagovat, je-li odvoláním napadeno nicotné rozhodnutí je jiný, než je tomu v případě napadení rozhodnutí nezákonného, které však není nicotné. Otázku nicotnosti je třeba zkoumat před otázkou nezákonnosti, a to s ohledem na závažnost vady spočívající v nicotnosti.

[33] Nejvyšší správní soud dále citoval z rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 Ans 3/2013 - 31, který se vztahuje k rozhodnutí Univerzity Karlovy ve věci stejného žalobce, ve kterém bylo konstatováno: „*Je pravda, že neurčitost či nesmyslnost projevu vůle, resp. vnitřní rozpornost obsahu správního aktu mohou způsobit, že předmětné rozhodnutí bude nicotným. Avšak v uvedeném případě se bude jednat o takovou situaci, kdy z předmětného aktu nebude vůbec vyplývat, jaký byl jeho obsah, k čemu vlastně opravňuje, jakou povinnost ukládá, či bude existovat závažný logický rozpor mezi různými částmi tohoto aktu (HENDRYCH, op. cit., s. 216).*“

[34] Nejvyšší správní soud připomněl, že vady způsobující nicotnost se řadí mezi nejzávažnější vady, kterými může akt trpět, § 77 odst. 2 správního řádu tak nikoli náhodou

hovoří o vnitřní rozpornosti. V dalším řízení je na zvážení krajského soudu, zda odvolací námitka nicotnosti poukazuje na vadu, která by svým objektivním charakterem naplnila pojem zjevné vnitřní rozpornosti, a zda je či není určující povaha namítané vady či to, že účastník námitku označí jako námitku nicotnosti.

IX. Stanovisko žalobce ze dne 27. 5. 2015 a rozšíření žalobních námitek

[35] V tomto podání se žalobce obsáhle vyjádřil k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 6As 153/2014-108, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.5.2014, č.j. 22A 10/2013-114. Dle žalobce tento rozsudek spočívá na nesprávných důvodech. Žalobce své námitky vůči tomuto rozsudku obsáhle odůvodnil.

[36] Žalobce dále rozšířil námitky o další námitku nicotnosti rozhodnutí žalovaného, a to z důvodu, že nicotným bylo již rozhodnutí nalézacího správního orgánu, a pokud o něm žalovaný rozhodoval, je postiženo nicotností rovněž jeho rozhodnutí. Nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce spatřuje v tom, že není procesním úkonem oprávněné úřední osoby dle ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu, nejedná se proto o projev vůle nalézacího správního orgánu. Rozhodnutí nalézacího správního orgánu totiž není podepsáno rektorem, ale jinou osobou, prorektorem A. S. Ve správním spisu není jediný doklad svědčící o tom, že by byl prorektor pověřen zastupovat rektora ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. I pokud by zde takový doklad byl, nemohlo by být pověření platným právním úkonem, neboť oprávněná úřední osoba není oprávněna se nechat zastoupit.

X. Jednání dne 6. 10. 2015 před Krajským soudem v Brně a nové posouzení věci

[37] Při jednání před Krajským soudem v Brně účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce doplnil svoji argumentaci proti závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 6 As 153/2014-108, týkající se předmětu řízení a s tím související překážky věci zahájené. Dále rozvedl rovněž námitku, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo projevem vůle tohoto orgánu, protože ve věci nerozhodla oprávněná úřední osoba, přičemž se nejedná o vadu dle §77 odst. 1 správního řádu, ale dle odst. 2 tohoto ustanovení. Toto rozhodnutí je totiž pouze projevem vůle A. S., jenž není správním orgánem. Jsou zde pochybnosti, zda oprávněná úřední osoba, která byla povolána k rozhodování, skutečně o vydání rozhodnutí věděla. Dále doplnil tvrzení k námitce nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[38] Nově žalobce vznesl námitku, že ani rozhodnutí žalovaného není projevem jeho vůle a je tudíž nicotné, neboť Mgr. K. G., která je v rozhodnutí žalovaného podepsaná, nebyla oprávněnou úřední osobou. Správní spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by byla oprávněnou úřední osobou v souladu s ust. §15 odst. 2 správního řádu ustanovena. Důkazní břemeno leží výlučně na žalovaném.

[39] Žalobce argumentaci uvedenou v žalobě v průběhu řízení obsáhle doplňoval dalšími podáními, která se týkala především rozhodování soudů v dalších obdobných řízeních,

vedených žalobcem, a to v řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 22A 10/2013 a v souvisejícím řízení o kasační stížnosti, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 6 As 153/2014.

[40] Jak zdejší soud zjistil z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 6 As 153/2014-108, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce k uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, vyjádření žalobce k rozsudku Krajského soudu v Ostravě zaslané zdejšímu soudu obsahově odpovídalo uplatněné kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, o které Nejvyšší správní soud rozhodoval.

[41] Krajský soud v Brně pokládá za nadbytečné rekapitulovat argumentaci žalobce vztahující se k rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.5.2014, č.j. 22A 10/2013-114, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 6As 153/2014-108, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Neshledává ani přínosným, aby reagoval na námitky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě a oponoval argumentaci žalobce, neboť jak soud zjistil z odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, vyjádření žalobce zaslané zdejšímu soudu obsahově odpovídalo uplatněné kasační stížnosti, o které Nejvyšší správní soud rozhodoval a kterou zamítl. Pokud by se zdejší soud námitkami žalobce zabýval, pouze by citoval výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, který je účastníkům znám. Pouze tedy konstatuje, že se s veškerými názory a závěry zcela shoduje a odkazuje na jeho obsah.

[42] Soud rovněž zastává stanovisko, že mu nepřísluší polemizovat s názory a závěry Nejvyššího správního soudu ve shodné věci, naopak je povinen se jimi řídit. V případě, že s nimi nesouhlasil žalobce, mohl své námitky uplatnit v ústavní stížnosti. Pokud žalobce tvrdil existenci rozporu mezi závěry uvedenými v tomto rozsudku a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 9 As 250/2014-171, kterým byl zrušen předchozí rozsudek zdejšího soudu, není to opět zdejší soud, který by tyto otázky měl posuzovat. Svě námitky může žalobce uplatnit v případné kasační stížnosti.

[43] Žalobce ve svých podáních uváděl četné odkazy na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu. Zdejší soud nepokládal za nezbytné se s touto veškerou judikaturou vypořádávat. Obdobně totiž žalobce argumentoval i v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě a následně po podání kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu, přičemž Nejvyšší správní soud se s touto argumentací vypořádal a zdejší soud nemá důvod se od jeho názorů odchýlovat. Soud při rozhodování vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se týkaly obdobné věci stejného žalobce a byly na projednávanou věc zcela aplikovatelné.

[44] Nejvyšší správní soud přechází rozsudek zdejšího soudu zrušil ze dvou důvodů. Prvním důvodem bylo, že soud nezaslal žalobci sdělení žalovaného, v němž poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě v obdobné věci, které dle Nejvyššího správního soudu mělo za cíl ovlivnit rozhodování zdejšího soudu a neumožnil mu tak včasnou argumentaci. Tuto vadu zdejší soud napravit.

[45] Jak je již výše uvedeno v odst. 41, z rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě bylo

zjištěno, argumentace žalobce zaslaná zdejšímu soudu byla obsahově shodná s kasačními námitkami, se kterými se vypořádal Nejvyšší správní soud.

[46] Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek zdejšího soudu rovněž kvůli způsobu vypořádání námitky nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konstatoval, že zdejší soud připustil, že by vznesenou námitku bylo možno podřadit pod § 77 odst. 2 správního řádu. Pokud by tomu tak bylo, bylo povinností žalovaného se s ní vypořádat i za situace, kdy zde existují jiné důvody pro zastavení řízení a odvolací orgán je povinen vyjádřit přímo ve výroku, že zrušuje napadené rozhodnutí z důvodu nicotnosti. Otázku nicotnosti je nutno zkoumat před otázkou nezákonnosti.

[47] Vzhledem k uvedenému zdejší soud námitku nicotnosti znovu posoudil. Žalobce vytkl žalovanému, že se nezabýval v odvolání uvedenou námitkou nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž i při existenci tvrzené překážky věci zahájené jeho povinností bylo se touto námitkou zabývat. Namítal, že rozhodnutí je nicotné, neboť je vnitřně rozporné. Jak soud zjistil, žalobce námitku nicotnosti z důvodu vnitřní rozpornosti v odvolání uplatnil, konkrétně uvedl, že správní orgán prvního stupně na jednu stranu ve svém rozhodnutí tvrdil, že podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách se ve věci nemůže postupovat, jelikož se jedná o „zahraniční studijní plán“, na druhou stranu byla žádost zamítnuta podle § 89 odst. 1 písm. b) a § 90 zákona o vysokých školách.

[48] Vnitřní rozpornost je jako důvod nicotnosti uvedena v § 77, odst. 2 správního řádu, podle kterého *„nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.“*

[49] Z uvedeného je zřejmé, že námitku nicotnosti v tomto případě řeší soud. Pokud by však byla vznesena námitka nicotnosti důvodně v rámci odvolání, respektive pokud by odvolací orgán sám zjistil nicotnost odvoláním napadeného rozhodnutí, bylo by jeho povinností na tuto skutečnost reagovat. Podstatné je posoudit, zda obsahově námitka skutečně poukazovala na nicotnost rozhodnutí, nikoliv, že tak byla nazvána.

[50] Je pravdou, že vnitřní rozpornost obsahu správního aktu může způsobit jeho nicotnost. Bude tomu tak však pouze za situace, kdy bude existovat závažný logický rozpor mezi různými částmi tohoto aktu. Jak vyplývá z konstantní judikatury, nicotným je správní akt pouze v případě, že trpí natolik intenzivní a závažnou vadou, že v jejím důsledku dochází k jeho faktické neexistenci, musí jít o vadu, která je nezhojitelná (K tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008 č. j. 8 Afs 78/2006-74, ze dne 12. 3. 2013 č. j. 7 As 100/2010-65).)

[51] Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán rozhodoval o žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ve studijním oboru právo doloženém diplomem č. DP 2005212 ze dne 24. 11. 2010 vydaným Zakarpatskou státní univerzitou se sídlem na Ukrajině. Z žádosti žalobce je zřejmé, že žalobce

poukazoval především na obdobnost studijního programu, který absolvoval, se studijními programy, které se studují na českých právnických fakultách. Uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace upravuje zákon o vysokých školách v §89 a §90. Ustanovení uvedená ve výroku rozhodnutí, § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, zakládá pravomoc veřejné vysoké školy rozhodovat o žádostech o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělávání a kvalifikace, §90 pak upravuje další náležitosti řízení. Z textu výroku a následného odůvodnění je jednoznačně zřejmá vůle žalovaného správního orgánu žádost žalobce o uznání zahraničního vzdělání zamítnout, neboť je toho názoru, že nemůže postupovat dle uvedených ustanovení upravujících uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Dospěl totiž k závěru, že se o uznání zahraničního vzdělání nejedná, přičemž svůj závěr srozumitelným způsobem odůvodnil. Je tedy zcela zřejmé, z jakých důvodů byla žádost žalobce zamítnuta. Vada tedy spočívá pouze v nevhodném uvedení ustanovení zákona ve výroku, není vadou způsobující vnitřní rozpornost rozhodnutí, která by způsobovala jeho nicotnost.

[52] Soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nicotné nebylo, námitka nicotnosti vznesená žalobcem svým obsahem námitku nicotnosti nepředstavovala. Soud přitom zdůrazňuje, že jinými vadami rozhodnutí se žalovaný vzhledem ke zjištěné překážce řízení zabývat nebyl povinen. Ani skutečnost, že žalobce v odvolání tuto námitku námitkou nicotnosti nazval, nezakládala povinnost žalovaného ji v daném případě posuzovat a jeho rozhodnutí tudíž nelze označit ani za nepřezkoumatelné.

[53] Námitkou nicotnosti mimo jiné i z obdobných důvodů se na základě žaloby stejného žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č.j. 9A 94/2012-35, a následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č.j. 6 Ans 3/2013. Soud se s jejich právními názory zcela shoduje.

[54] Po zrušení předchozího rozhodnutí zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem žalobce v podání ze dne 27. 5. 2015 vznesl další námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že prvostupňové rozhodnutí není procesním úkonem oprávněné úřední osoby, neboť ho nepodepsal rektor Masarykovy univerzity, ale prorektor. Námitka je rekapitulována v odst. 36 a její rozšíření v odst. 37.

[55] Podle § 90 zákona o vysokých školách rozhoduje ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rektor. Podle § 10 odst. 4 téhož zákona rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři, které jmenuje a odvolává rektor.

[56] Žalobcova námitka se tedy týká funkční, nikoliv věcné nepřislušnosti. Funkční nepřislušnost však nemůže být důvodem nicotnosti podle § 77 odst. 1 správního řádu. Tu může způsobit jen nedostatek příslušnosti věcné. Nedostatek funkční příslušnosti způsobuje pouze nezákonnost rozhodnutí, nikoli nicotnost, ke které je soud povinen přihlížet ex offio. Soud přitom nesouhlasí s argumentací žalobce doplněnou při soudním jednání, směřující k nicotnosti dle §77 odst. 2, tedy že v daném případě šlo o jinou vadu řízení. Pod rozhodnutím

je podepsán prorektor Masarykovy univerzity A. S., který z titulu své funkce zastupuje rektora v určeném rozsahu. V předmětné věci nebyl doložen tento rozsah. Bezesporu se tedy jedná o rozhodnutí vydané správním orgánem věcně příslušným, otázkou je pouze příslušnost funkční. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. 4 ÚS 402/04 ze dne 7. 7. 2005 není na předmětnou věc aplikovatelné, neboť hovoří o absenci vlastnoručního podpisu na rozhodnutí, které je opatřeno pouze podpisem osoby pořizující opisy rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto námitku uplatnil po lhůtě k podání žaloby a nejedná se o vadu, která může způsobovat nicotnost, není povinností soudu vzhledem k zásadě koncentrace řízení tuto námitku vypořádat. Podobnou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. července 2015, č.j. 1 As 22/2015-143. Krajský soud se od jeho shodného závěru neměl důvod odchylovat.

[57] Při jednání žalobce nově vznesl námitku nicotnosti z důvodu, že rozhodnutí žalovaného bylo podepsáno Mgr. K. G. Námitka je uvedena v odst. 38. Jak soud zjistil ze správního spisu, rozhodnutí žalovaného je opatřeno podpisem Mgr. K. G., ředitelky Odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, přičemž ve spise není záznam o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou. Je běžné, že rozhodnutí ministerstva podepisují příslušní ředitelé odboru. Soud nemá důvod mít pochybnosti, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla Mgr. K. G. ředitelkou odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, ostatně ani žalobce v tomto směru nevznesl námitky. Opět by tedy mohlo jít pouze o nedostatek funkční příslušnosti, který nezpůsobuje nicotnost napadeného rozhodnutí. I v tomto případě se tedy jedná o žalobní námitku, kterou měl žalobce uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s.ř.s. Pokud tak neučinil, není soud povinen se jí zabývat.

[58] Žalobce dále namítal, že nebyl seznámen s tím, že podkladem rozhodnutí o jeho odvolání se stala i jeho vlastní žádost podaná u Západočeské univerzity v Plzni dříve než žádost jím podaná u Masarykovy univerzity. S tím spojuje rovněž námitku překvapivosti rozhodnutí žalovaného. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce skutečně nebyl seznámen s tím, že tato žádost je součástí správního spisu v odvolacím řízení. Otázkou tedy je, zda porušení §36 odst. 3 správního řádu je v tomto konkrétním případě vadou řízení, pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit.

[59] Dle soudu je při posuzování věci nutno přihlédnout ke smyslu uvedeného ustanovení a okolnostem dané věci. Smyslem ustanovení je, aby účastník mohl uplatnit své procesní návrhy za účelem spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V předmětné věci se žalobce nemohl seznámit s listinou, které vedla k rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu existence překážky řízení, nejednalo se tedy o posouzení merita věci. Listina mu byla nepochybně známá a nebylo možno vyvrátit ani zpochybnit jejich existenci. Byť by tedy žalobce byl po seznámení s těmito podklady aktivní, z jeho dalších podání není zřejmé, že by hodlal vyvracet skutečnost, že předtím, než podal žádost u Masarykovy univerzity, podal žádost u Západočeské univerzity v Plzni. Z jeho dalších podání je zřejmé, že uvedený skutkový stav nijak nerozporuje, nesouhlasí však s právním hodnocením žalovaného.

[60] Žalobce si byl tedy vědom skutečnosti, že žádosti o nostrifikaci téhož studia podal u více českých vysokých škol, přičemž první z nich podal u Západočeské univerzity v Plzni. Podání první žádosti způsobilo překážku řízení podle §48 odst. 1 správního řádu, podle

kterého „zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu“. Za této situace by měla vliv na rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení jedině neexistence této žádosti, kterou žalobce netvrdil. Žádná jiná případná reakce žalovaného by rozhodnutí žalovaného nemohla ovlivnit. Pro žalobce tedy nemohlo být nikterak překvapivé, pokud žalovaný zjistil, že žalobce podal více žádosti o uznání studia. Překvapivým však pro žalobce mohl být závěr, který žalovaný z této skutečnosti učinil, tedy že řízení zastavil. Součástí práva na seznámení s podklady rozhodnutí však není seznámení se závěry, které hodlá správní orgán učinit. Ze právního spisu je zřejmé, že skutečnost, že žalobce podal více žádostí o nostrifikaci, vyšla najevo až v odvolacím řízení, když se u žalovaného sešly žaloby proti rozhodnutím správních orgánů prvního stupně, tedy jednotlivých univerzit. Správní orgán prvního stupně o tom neměl vědomost. Neměl tedy možnost na tuto skutečnost reagovat. Dozvědět se o tom mohl pouze v případě, že by mu to sdělil žalobce, který, ač je to jeho povinností podle §8 odst. 1 správního řádu, to neučinil.

[61] K povinnosti dotčené osoby v souladu s §8 odst. 1 správního řádu bezodkladně upozornit správní orgány na to, že současně probíhá více postupů, které souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby, soud cituje z komentáře k tomuto ustanovení správního řádu, autor JUDr. Josef Vedral, Ph.D., vydání II., leden 2012, vydavatel RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON.: „...*Porušení této povinnosti není stíháno ze strany správních orgánů žádnou přímou sankcí, například ve formě pořádkové pokuty,(...), sankcí jsou však pro dotčenou osobu, která tuto povinnost nesplní, případné procesní důsledky...*“.

[62] V předmětné věci není úkolem soudu posuzovat, zda žalobce správní orgán neinformoval úmyslně, nebo zda tomu tak bylo proto, že byl přesvědčen, že se nejedná o řízení související se stejnými právy. Důsledkem však bylo, že otázkou litispendence se mohl a musel zabývat až odvolací orgán. Pokud tedy rozhodnutí odvolacího orgánu bylo pro žalobce překvapivé, nelze to klást za vinu správním orgánům. Ze zákona vyplývá, že i žalovaný jako odvolací orgán je povinen zkoumat podmínky řízení a v případě jejich nedostatku musí zastavit řízení. Možnost zastavit řízení odvolacím orgánem vyplývá z §90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[63] Žalobce ohledně překvapivosti rozhodnutí a porušení §36 odst. 3 správního řádu poukazoval na judikaturu soudů, a to Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Tyto odkazy jsou nepřipadné, a to především proto, že se buď týkají meritorního posuzování, skutečností účastníkům neznámým nebo zcela jiných otázek než předmětné řízení, nikoliv zastavení řízení z důvodu litispendence. Nejvyšší správní soud se s žalobcem uvedenou judikaturou vypořádal v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č.j. 6 As 153/2014-108, a to v části III., kapitole a), odst. 38 až 48. Soud se se zde uvedenou argumentací k judikatuře a rovněž s vypořádáním námítky porušení §36 odst. 3 správního řádu a překvapivosti rozhodnutí plně ztotožňuje a nepokládá za nezbytné ji znovu opakovat.

[64] Porušení §36 odst. 3 správního řádu v tomto případě nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a není důvod k jeho zrušení z tohoto důvodu.

[65] Dále žalobce namítal, že v předmětné věci neexistovala překážka věci zahájené. Soud připomíná, že podle §48 odst. 1 správního řádu, podle kterého „*zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu*“.

[66] Krajský soud při posuzování uvedené námítky vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu v Brně ze dne 13. 6. 2013, čj. 6 Ads 139/2012-58, podle kterého „*Překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) téhož zákona, je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu...“.*

[67] Ve věci je tedy nezbytné posoudit, zda v případě řízení zahájených na základě žádostí o uznání studia žalobce v zahraničí, podaných u Západočeské univerzity v Plzni a u Masarykovy univerzity v Brně jde o řízení „v téže věci“ a zda zároveň jde o řízení „z téhož důvodu“. Dle krajského soudu jsou obě tyto podmínky splněny.

[68] Jak soud zjistil z žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání ze dne 29. 11. 2010, podané u Západočeské univerzity v Plzni dne 30. 11. 2010, žalobce žádal o vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání v České republice. Uvedl, že je absolventem Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v Praze, kde získal titul magistr práva v oboru právo a právní věda v zahraničním studijním programu akreditovaném Zakarpatskou státní univerzitou s tím, že uvedený studijní program je shodný se studijním programem, který se studuje na právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Shodné skutečnosti, pouze s výjimkou, že studijní program je obdobný se studijními programy, které se studují na českých právnických fakultách, uvedl žalobce v žádosti ze dne 4. 3. 2011 podané u Masarykovy univerzity dne 5. 4. 2011.

[69] Rozhodnou otázkou pro posouzení překážky litispendence je totožnost předmětu řízení, tedy v jaké věci, z jakého důvodu a za jakým cílem je žádost u správního orgánu prvního stupně podaná. Je jednoznačně zřejmé, že v obou případech bylo řízení zahájeno ze stejného důvodu, tedy na žádost žalobce, že předmět řízení je totožný, neboť žalobce se s ohledem na absolvování uvedené školy domáhal vydání osvědčení o uznání tohoto jednoho konkrétního vysokoškolského vzdělání v České republice.

[70] V předmětné věci je nesporné, že se jedná o řízení ve věci žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, přičemž uznat zahraniční vzdělání lze pouze způsobem stanoveným v §89 a §80 o vysokých školách. Ze smyslu a účelu tohoto řízení (má být uznáno zahraniční vzdělání) je zřejmé, že kýženým výsledkem je uznání konkrétního vzdělání žalobce, které lze uznat pouze jednou. Na základě čeho a jakým způsobem správní orgány při posuzování žádosti samé rozhodují, není podstatné. Podstatné je, že je zde totožný předmět řízení, tedy výsledek, kterého se žalovaný domáhá.

[71] Posoudit existenci podmínek řízení je povinností správních orgánů v každém stádiu řízení. S touto povinností koresponduje, pokud se týká otázky litispendence, i povinnost účastníka řízení plynoucí z §8 odst. 1 správního řádu upozornit bezodkladně správní orgán, že

v současné době probíhá více postupů u různých správních orgánů, které souvisejí s týmiž právy. Je zřejmé, že pokud správní řízení probíhají u různých orgánů prvního stupně, nemusí se tyto orgány, pokud dotčená osoba nesplní svou povinnost plynoucí z § 8 odst. 1 správního řádu, dozvědět o probíhajících řízeních o stejných právech. Tak tomu bylo i v předmětné věci. Masarykova univerzita jako správní orgán prvního stupně nevěděla o tom, že ve věci probíhá jiné řízení. Pokud by si toho byla vědoma, bylo její povinností tuto informaci prioritně posoudit a řízení zastavit. Vědomost o existenci souběžně vedeného, ovšem dříve zahájeného řízení, získal až žalovaný v průběhu odvolacího řízení, a pro existenci této překážky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a řízení zastavil. Jak vyplývá z již výše uvedeného, je nerozhodné, z jakých důvodů správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl. Podstatné je pouze, že byla dána totožnost předmětu řízení.

[72] Soud se zcela ztotožňuje s již opakovaně zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108, podle kterého: *„Řízení o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace (nostrifikace) dle § 89 a násl. zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, nemůže být vedeno souběžně u více správních orgánů, neboť konkrétní zahraniční vzdělání lze uznat pouze jednou, a to s účinky pro celé území České republiky. Existence dříve zahájeného řízení, nebylo-li dosud pravomocně skončeno, zakládá překážku litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004 v řízení o další žádosti stejného žadatele o nostrifikaci téhož vzdělání (byť byla podána u jiné veřejné vysoké školy).“*

[73] Vzhledem k uvedenému soud nepokládal za nutné vypořádávat se s argumentací žalobce ve vztahu k porovnávání studijních programů, (uvedené zejména v podáních ze dne 27. 5. 2015 obsahujících polemiku s rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě a souvisejícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu) neboť tato otázka nemá na rozhodnutí ve věci vliv. Ze stejného důvodu soud zamítl důkazní návrhy, které se týkaly studijních programů vysokých škol. Soud neprováděl ani důkazy, týkající se nostrifikace na Univerzitě Karlově v Praze a Univerzitě Palackého v Olomouci. Pro posouzení litispendence totiž bylo podstatným pouze to, že existovalo dříve zahájené řízení u Západočeské univerzity v Plzni.

VI. Závěr a náklady řízení

[74] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[75] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. října 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu